

szúr a két szem, és a szíve, rossz feleletek után
csupa seb. ki adta? ki kérte? örök lecke,
örökbefogadott büntetés. károg a hiány kopasz fák
tetején. ívesen fosznak fekete árnyai a tájnak.

majmok

nem kér inni, és tán nem volt soha éhes,
ketrec előtt ülök, lámcsak, mozdulatlan.
hümmögjük, a rabság nem is olyan rémes,
s nem nyílt még a föld meg, látod, énalattam.

vadakat etetni, bármi rossz dumával,
simogasd meg inkább, majd az ölebed.
mindig lesz új kórság, ellened új váddal,
te pedig, ki számít, csak azt öleled.

mindegy hányan jönnek, elborzadni rajtunk,
husággal kezdedben vársz a kifutón.
fagyival, vihogva, nem értik, hol tartunk,
bámulunk, fotóznak, ülünk semmit tudón.

záróráig kitart, csak egy mozdulatra,
józanul még kicsit, na, így kezdődik el.
mert nap süt ránk, legvégül, kifekszünk a padra,
rajtad nyáribunda, rajtam meg bankhitel.

Acsai Roland

Tűnt analógon

Nézem a régi fotókat, a századelői örökfényt:
földutak éjszara, rajta szekér nyoma látszani kezd el,
górénak tetején a galamb soha nem repül el már,
rég malom kerekét viszi még az a szél a fotókon,
árnyaikat vetik ágtalanul fák meztelen égre,
és az avarkori gyöngyök a földben örökre lapulnak.

Kisgyerekek kubikos taligával a sárban, a téren,
furcsa ruhákban, persze mezítláb, és kalapokban,
hintónál kocsisok tanakodnak, az utca kihaltabb,
mint most, gémes alatt alig állnak, a laktanya mellett,

rongyaikon szakadások a foltok alatt, s kikopott szív,
voltak-e boldogok ők és voltak-e szépek a percek?
Vagy csak a bánataik variálódtak napi szinten,
mint minékünk, unokáknak azóta? De ez sem igaz tán...

Néznek a lencse tavába a régi ruhákban a képen,
épp idelátanak a mába, kilátnak a múltidejükből –
és tudom azt, hamarost mi leszünk ama régi fotókon,
száz év múlva talán, vagy előbb vagy utóbb az időben,
csak digitális pixeleken, s nem tűnt analógon.

Létezik

REVICZKY REDIVIVUS 2.

A gerle hangja újra bűg kint,
ugyanúgy szól, mint egykoron.
Az égen újra felhő úszik:
ami örök, az monoton.

Ezt hallgattam egy régi kertben,
ezt néztem más vidékeken,
a dallamot ez bűgta bennem,
ezt tükrözte a két szemem.

A gerlefészek összehordva:
sajnos túl könnyen szétesik.
Az égi felhő messze úszna:
pedig már nem is létezik.

Gerlefény

REVICZKY REDIVIVUS 3.

A gerlefényben szürkeség van,
a szürkeségben hajnalok.
Ezüst fenyők egy félkaréjban,
ezüst fenyők és angyalok.

Nehéz idők nehéz szabályát
könnyű talán kimondani.
Életközép, egy cseppnyi válság,
amit lehet megoldani.

Egyre messzebb, és közelebb már
ötven felé, múltam felől,
nincsen semmi, amiért nem kár,
mi van mögöttem, mi elől?

Gömöri György

Egy protestáns látogató feljegyzéseiből, 1744

Ahhoz képest hogy Krisztus urunk
jászolának szénáját-szalmáját őrzik itt
a bécsi kapucinusok templomában
a golgotai töviskoszorú egy tövisével együtt
mindez vagy másfélezer éves és
igen jó állapotban van
Ami pedig a Heródes által megölt
gyermekcsontjait illeti
(azok is itt láthatók)
megjegyeztem: – a Biblia szerint ezek kicsiny
gyermekcsontok voltak s a csontok itt bizony
túl vastagok – mire a minket kísérő páter
fülig elvörösödött és szót sem válaszolt

Vermeer-modellek

Jan Vermeer Delftben született
és itt kezdett festeni mikor
a várost megrázta egy szörnyű
robbanás mely elragadta tőle
festő barátját-mesterét Fabritiust
Vermeer főleg nőket festett lányokat
akik fehér főkötőben ülnek
mérleggel vagy gitárral kezükben
levelet írnak vagy korsóból tejet öntenek
sohasem dologtalanok Az egyik
bűvös képen kék-sárgában visszanéz a lány
fülében opálos fény a gyöngy
s alig nyitott nedves ajka is szemünkbe csillan